

QX. 212. 35

Ye
3035

J. N. J.

ACCLAMATIO
JUBILAEA,
QVA AD
FESTIVITATEM
SECVLAREM

X 231210

PROPTER

AVGVSTANAM CONFESSIONEM

ANNO MDXXX. d. 25. JUN.

EXHIBITAM,

PIA GRATVLATIONE d. 25. IVN.

M DCC XXX

DENVO CELEBRANDAM

OMNES ORBIS CHRISTIANI

THEOLOGOS ET FIDELES

INVITANT

ELECTORATVS SAXONICI
THEOLOGI.

VITEBERGAE

TYPIS EPHRAIMI GODEFRID B EICHSELDIL

ACCURATA
JUBILEUM

FESTIVITATEM
SECVLARI

ATQVE

ANNO

PHILOSOPHIAE

ELECTORATVS SAXONICVS
THEOLOGICVS

7. N. D. N. 7. C.

*Universis atque singulis, vel intra, vel extra
Europam degentibus, qui aequae pretiosam no-
biscum sortiti sunt fidem, in iustitia Dei &
Servatoris Jesu Christi;*

Gratiam, misericordiam & pacem, a Deo
Patre, & a Domino Jesu Christo, in veritate
& charitate apprecamur

THEOLOGI ELECTORALES SAXONICI.

Jubilare Deo, omnis terra, Psalmum dicite nomini ejus;
reddite gloriam laudi ejus. Dicite Deo: Quam su-
spiciendus es in operibus tuis? In amplitudine virtu-
tis tuae supplicabunt tibi hostes tui. Omnis terra
adorete te, & psallat tibi: Psalmum dicat nomini
tuo. Venite, contemplantur opera Dei: quam stupenda sint
ejus consilia super filios hominum. Pietas, qua invicem
tenemur, suadet, ut ante solennia Jubilaea, quae me-
ditamur, his Davidis verbis, Vos, in Christo Dilectissimi,
compellemus, & ad communia gaudia excitemus. Ju-
bilate & exultate Deo, omnes totius orbis terrarum

PL. LXVI.
2. 3. 4. 5.

) (2

habi-

habitatores; Ipse enim est *asylum omnium finium terrae*,
 Pf. LXV. 6. *Et eorum, qui remoti in mari degunt.* Concinite Psal-
 mos & hymnos ejus nomini, quod *sanctissimum est Et*
 Pf. CXI. 7. *terrificum.* Contendite eo certatim, ut stupenda ejus
 omnique laude majora opera concelebretris. *Glorifi-*
cate Dominum quantumcunque volueritis, supervalebit ta-
 Sir. XLIII. *men, Et admirabilis magnificentia ejus.* Alloquimini
 32. Deum his verbis: Quam mirificus & venerabilis es,
 in operibus: potentiae, justitiae, gratiae? Quanta un-
 decunque elucet & resplendet sapientia? *O profundi-*
tatem divitiarum Et sapientiae Et cognitionis Dei: Quam
inscrutabilia sunt judicia ejus, Et impervestigabiles viae ejus?
 Rom. XI. *Quis enim cognovit mentem Domini: aut quis illi fuit a con-*
 33. 34. 35. *siliis? Aut quis prior dedit illi, quod reddatur ei? Inimici*
 tui, o Deus, intuentes infinitam virtutem & maiesta-
 tem tuam, deficient, & destituentur consilio & robo-
 re; itaque vel tandem invitissimi tibi supplicabunt,
 exclamantes: *Deo subjectum esse, justum est, non autem se*
 II. Mac. *ei superbis cogitationibus exaequare.* Non Judaea tantum,
 cabb. IX. 12. in qua peculiari gratia te revelasti, te adoret; sed om-
 nes gentes venerabundis animis & filiali fiducia tibi
 supplicent, & gloriam tuam decantent, ingeminantes:
Laudate Dominum, omnes gentes, praedicate ipsum omnes
 Pf. CXVII. *populi. Nam benignitas ejus erga nos praepollet, ac veritas*
 1. 2. *Domini in aeternum permanet.* Veniet enim tempus,
 quo in omnem terram exhibit regula Apostolorum, *Et in fi-*
 Pf. XIX. 4. *nes orbis terrae verba eorum.* Imo, o Deus optime, Do-
 minator misericordissime, appetiit jam pridem tempus
 illud, quo jussu tuo praedicatum est *Evangelium omni*
 Marc. XVI. *creaturae.* At non omnes, dolor! *obediunt Evangelio, ne-*
 15. *que, quae est plurimorum mentis obstinatio, brachi-*
 Ef. LIII. 1. *um & potentia Dei gratiosa singulis revelatur & innotescit.* Nos autem, quotquot Spiritu Dei ducti edocti-
 que

que sumus, fide & veritate congregati, contemplemur opera Dei, quam stupenda sint ejus consilia super filios hominum. Quanta, & quam longe omnem hominum fidem aut spem humanam supergredientia praestiterit inter filios hominum. Certe, si unquam, in comitiis Augustanis, Anno MDXXX. d. XXV. Junii habitis, apparuit, *manum Domini nondum esse mutilam, quo minus servare possit; neque aggravatam ejus aurem, quo minus exaudiat.*

Deus Optimus Maximus, *cujus coelum est solium, & terra scabellum pedum ipsius, deliciae autem filii hominum, admiranda sapientia & benignitate condidit hominem ad imaginem & similitudinem suam, scientia & sapientia, qua creatorem agnosceret; justitia & sanctitate, qua ipsum coleret, exornavit, ut & inter visibiles creaturas esset, qui mente & anima ipsum agnosceret, suspiceret, & veneraretur; ipse autem eo praesertim, tanquam opificio suo praecipuo, oblectaretur. Nihil in hoc opere vel sapientiae, vel bonitatis, vel potentiae praetermissum erat; eoque homo in statu primaevo, lumine intellectus voluntatem Dei, quantum ad ipsum illa pertinebat, expedite cognoscebat, & quocumque in casu, quid sui esset officii, aestimabat; Voluntate gaudebat libera, neque ullo vel defectus, vel vitii pondere ad delinquendum rapta aut depressa, sed libere & sponte vices suas tam erga Deum, quam homines aut alias creaturas obire poterat, nulla externa vi a sanctitate propositi ipsum prohibente. Affectus autem, quos hodie rebelles, & quandoque sapienter cogitata importune interturbantes experimur, habebat rationis judicio, divinae voluntatis lumine collustrato, obedientes. Non poterat non beneficium Numen hoc tam pulchrum opus cum vo-*

Et. LIX. 1.

ECLXVI.

Prov. IIX.

31.

Gcn. I, 26.

Gen. I. 31. *luptate intueri, utpote in quo omnia erant valde bona.*
Sic instructum hominem Deus dignabatur foedere suo, & suauissima familiaritate ipsius utebatur, quippe quem & arcanorum suorum faceret participem, & majori subinde gloria & beatitudine donaret. Quis, haec meditatus, non fateatur stupenda fuisse opera, consilia & beneficia Dei in homines?

At, cum fraude diaboli id, quod in homine erat praestantissimum, esset perditum, loco cognitionis salutaris, ignorantiae caligo intellectum inuasisset, vice sapientiae rationem stupor & stultitia occupasset, & voluntas, libertatis suae decore spoliata, sub vitiorum turpissimarumque cupiditatum seruitute squaleret, affectuum coecorum famula, quibus imperare & leges praescribere debebat; Miseratus coeli Pater hanc nobilissimae creaturae suae tam indignam sortem & calamitatem, de alia, coelesti scilicet, sapientia, iustitia & sanctitate nobis prospexit, donato Filio, quem habet, unico, *ὁμοσίῳ* & charissimo, qui nobis cederet in
1. Cor. I. 30. *sapientiam, iustitiam, sanctificationem & redemptionem.* Hunc cognoscere, & ejus personam, officia & beneficia meditari, vera est sapientia; Hujus iustitiam, quam obedientia sua, nostri vice praestita, acquisiuit, fideli corde amplecti & tenere, perfecta est iustitia; Hujus Spiritui, quem ille nobis promeruit & largitur, regendum sese permittere, vera est sanctificatio; Hunc unicum respicere, & in ipso confidere, parit nobis redemptionem a peccatis peccatorumque suppliciis. *Tandem autem liberabit nos ab omni malo, & salvos faciet, in regnum suum coeleste euectos.* Sed quoniam haec doctrina mysterium est, quod omnis ratio, suis viribus relicta, ignorat; indeque tenebris involuta, non nisi perniciem suam machinari valet; Dei benignitas
& fa-

2. Tim.
IV, 18.

& sapientia! & in hoc sese manifestavit, dum Evangelium dedit, in quo tanquam limpidissimo speculo, cum Dei Patris ergo nos amorem, tum Filii meritum, & Spiritus S. saluberrimam operationem conspiceremus. Et Spiritu gratiae regenerati, novisque viribus ornati, Christi justitiam amplexati, sancti, impolluti & innocentes coram Deo compareremus. Omnis itaque cura & sollicitudo hominum in eo vertatur, ut depositum divini verbi non tantum factum te-
ctumque penes ipsos conservetur; sed & *illud meditentur die & nocte*. Solae enim Sacrae Literae nos *instruere possunt ad salutem, quae per fidem est in Christo Jesu*. Hoc unicum solatium nostrum est, quo destitutis, *pereundum esset in miseria nostra*.

Verum, quam languida in re tanti momenti sit hominum cura? Quam sagax cacodaemonis malitia, quamque pervicax in subvertenda veritate divina? Vel hoc unico argumento plus satis patet, quod, seculorum vitio, solidum Dei verbum identidem suppressum, & in ejus locum naeniae & commentitia hominum dogmata substituta fuerunt. Manifesto illud ostendit temporum, quae ab exordio fuerunt rerum, decursus. Nobis nunc licet, oculos tantum conjicere in ea tempora, quae aliquot annorum centenariis divinam illam, cujus instrumentum & minister B. Lutherus fuit, Reformationem praecesserunt. Quid non errorum & sententiarum portentosarum tum, intruso velut in Ecclesiam seculo, tam incuria hominum, quam ambitione & avaritia Praesulum Romanorum, in templa & pulpita sacra investum est? Et longum & taediosum esset, omnia percensere. Eamus tantum strictim per summa rerum capita. Cum, ingentis thesauri instar, Deus Ecclesiae suae *concrediderit*

Pf. I, 2.

2. Tim. III,

15.

Pf. CXIX,

92.

Rom. III, *rit λόγια sua*, maxima eorum cura & tutela esse debet, ne
2. vel autoritatis suae patiantur jacturam, vel, intermix-
tis humani ingenii placitis, contaminentur. At quan-
tum hac in re peccarunt, qui infelicibus illis sub Pa-
pato seculis rei sacrae praefuerunt? Scripturis Sacris
humanarum traditionum assumenta addiderunt, ea-
que, quantumvis divinae voluntati *διαρρήδην* contradi-
cant, pari pietatis affectu, quo scripturas ipsas, re-
cipere iusserunt; Ecclesiae suae, seu, ut ipsi intelligunt,
Pontifici Romano, tanquam soli divinae mentis pro-
mo condo, summam Scripturas interpretandi pote-
statem vendicarunt. Ipsas autem Scripturas, nisi haec
interpretatio accedat, incertas, dubias & in varios
sensus flexiles esse, perhibuerunt. Sic toti Scriptu-
rae, cui Canonica sua dignitas utique constare de-
bet, autoritas adempta, & in homines translata fuit:
Plane contra disertum Dei mandatum: *Ad legem &*

Et. IIX. 20. *testimonium, quod nisi dixerint, non erit ipsis matutina lux.*
Ne Deo quidem suus honos relictus est: Cum enim
solum se adorandum velit; hic religiosus cultus, ad an-
gelos, beate defunctos, Mariam imprimis, quin & re-
liquias, quas vocant, sanctorum, imagines & Papam su-
um transfulerunt. Iniurii praecipue in Christum, uni-
cum Mediatorem & Expiatorem nostrum, fuerunt, con-
fictis & ad latus ipsi collocatis aliis mediatoribus & de-
precatoribus, excogitato etiam, infelici prorsus omine,
propriorum operum merito; ut proinde non sine causa
B. Lutherus conquestus sit, ipsos Jesum Christum, Dei
Filium, throno deturbare voluisse. Quorundam insolentia
eo progressa est, at Mariam Deum appellarint; omnis-
que sacrorum facies ita ritibus & ceremoniis obvoluta,
ut rudiores sub tot involucris ipsam veritatem amiserint,
& superstitiosa devotione in externis tantum haeserint,

serint, corticibus quasi Numen placaturi; Ut hoc pacto
divinus honor depressus est, ita homines, eorumque vi-
res extollebantur. Tribuebatur naturae viribus, quod
iisdem homo *de congruo* gratiam, & hac obtenta, justitiam
& salutem aeternam, *de condigno*, ut ipsi vocant, mereri pos-
sit. Hinc & viribus liberi arbitrii facultas, semet ad Deum
convertendi, asserta est; Quae ipsa doctrina, quantum
gratiae divinae deroget, per se manifestum est: Gratiam
enim ejusque auxilia sibi non expetet, qui persuasum
habet, per semetipsum se vitae aeternae participem fieri
& posse & debere. Inde facile apparet, qua integritate
princeps ille totius Christianismi articulus, de justificatio-
ne peccatoris coram Deo sit traditus. Fingebatur scilicet,
eas ipsas, quae per gratiam infundantur, vires & virtutes,
esse eam justitiam, quam Deus in nobis requirat, cujusque
intuitu, quicquid fuerit peccatorum, remittat. Hinc ju-
stitia Christi, quae sola per fidem apprehensa, & ex gra-
tia nobis imputata, nos Deo commendat, conculcaba-
tur, & propria justitia, ceu olim ab Israëlitis, ζῆλον ἔχουσιν,
αἰὲν ἔστι κατ' ἐπίγνωσιν fiebat, statuminabatur. Poenitentia Rom. X, 3.
autem, in qua totius Christianismi exercitium occupari
debet, in ludibrium vertebatur, postulatis tribus, tan-
quam ad eam necessariis, partibus, contritione cordis,
confessione oris, & satisfactione operis; fide autem, tan-
quam ad eam rem inutili, omnino praetermissa, quae ta-
men caput rei conficere, totamque poenitentiam salu-
tarem reddere debebat. Iam quid de sacramentis ageba-
tur? Illa, quae a Christo instituta erant, vel impudenter
mutilabantur, subtracto plebejis calice, vel additamentis
plane superstitiosis foede inquinabantur; Alia denique
prorsus contra mentem Christi, imo in ejus contumeli-
am, excogitabantur, eorumque vis mirum in modum
depraedicabatur; non aliam ob causam, quam quia au-
cupii

)(

cupii pecuniarii inde spes affulgebat. Morientibus autem, & jam de aeternitate sollicitis, triste illud solatium occentabatur, demigrandum ipsis esse in squalidum ignem purgatorium, ibique defudandum, usque dum intercessionibus Ecclesiae, sacrificiis item missaticis, quantum pretio redimendis, exinde liberarentur. Eo tandem processum est, ut, instituto passim mercatu, aeterna salus, & immunitas a cruciatu infernali, aere venalis exponeretur, tam effreni licentia, ac si de orbis terrarum divitiis & honoribus, soli Romanae sedi jure omni vindicandis, esset conspiratum.

Animadvertit cum indignatione, divinitus excitatus B. Lutherus, in nundinationem abiisse rem non sine conscientiarum praesentissimo periculo, & divini honoris proculcatione; Itaque, ignarus initio, quorum res evasura esset, Anno MDXVII. d. 31. Octobris, thesibus 95. ad fores templi OO. SS. affixis, instituta Disputatione, foeditatem tantum nundinationis indulgentiarum ostensurus, & Pontificis Romani autoritatem, quam tum ingenua mentis devotione prosequeretur, vindicaturus. Sed aliter longe res cadebat, quam ipse crediderat: Nam eo ipso, quo Pontificis ejusque cleri gratiam se initurum, confidebat, ipsos gravissime offendeat; aegre ferentes, per unius Monachi seu audaciam, seu imprudentiam, tot rivos, quibus opulencia & autoritas omnis ad ipsos huc dum confluerat, intercipi & obstrui. Hinc insectationes ab Ecclesiastico primum, deinde & Politico ordine, quae usque eo ingravescebant, ut a Pontifice anathematis fulmine percuteretur, & ab Imperatore, mitissimi caeteroqui animi Principe, sed per clerum occupato, proscriberetur Lutherus. Sic cum sub coelo nihil tutum esset Megalandro, coelum precibus petebat, Deo totam rem committebat, Scripturisque meditan-

ditandis intentus, conscientiae consultum ibat, si in terris subsistere non daretur, in supracoelestibus portum & receptum inventurus. Neque tamen cessabat Deinegotium, quod officii ratio ab ipso postulabat, agere, inter spem & metum a Deo auxilium praestolatus. Quin paulatim totum Theologiae latifundium puritati suae restituebat, eliminatis, qui irrepsent, erroribus.

Appetebat tandem candida illa niveisque notanda lapillis dies, qua doctrinae, quae recens ab Evangelicis recepta, & in Deum juxta atque Ecclesiam ignominiosa esse perhibebatur, coram Sacratissima Majestate Imperatoria reddenda erat ratio. Hic Principes etiam Protestantium trepidabant; at B. Lutherus, de Dei protectione securus, suafu hortatuque labantes erigebat, & tanquam unus instar omnium esset, confirmabat. Tunc vero maxime apparuit, non hominum, sed Dei omnipotentis, causam agi, ita efficaciter irae minaeque adversariorum repressae, & veritati progressus liber fuit permissus. Edenda erat Confessio in confessu, quo nunquam sol vidit illustriorem, congregatis praeter summam, quae in terris est, Majestatem Caesaream, omnibus imperii Electoribus, Principibus & Proceribus, legatis idem Pontificis & multorum Regum exterorum; Multis etiam Archiepiscopis & Episcopis, quorum plerique invidia & furore fremebant, quovis obtutu, si potuissent, Evangelicos confossuri. Tempus erat, quo in apparatu belli desudabat Germania, armis obviatura Turcis, eosque suis finibus prohibitura; Causabantur autem adversarii, saluberrima patriae consilia novis religionis motibus interverti: Nuperum etiam, qui incensoribus fanaticis quibusdam praeconibus exortus erat, rusticorum tumultum, Lutheranorum culpa tribuebant; & quicquid praeterea corruptelarum in vectum erat, ejus autores esse hos

)(2

prae-

praedicabant. Ipsa Augusta Vindelicorum, Episcopi sui praesentiam verita, puriorem Dei cultum nondum receperat, vel saltem vix primis labris degustaverat. Praelegenda erat Confessio Protestantium in ipso Episcopi Palatio; Severissimo antea facto interdicto, ne quis ex concionatoribus, quos Evangelici Principes adduxerant, durantibus comitiis, audiretur. Ita dum omnia ad terrorem incutiendum composita erant, Caesar, cujus clementiam omnis postera mirabitur aetas, autoritate & exemplo suo inimicorum manus & linguas continebat; Ipse autem Deus, Optimus Maximus, cujus honor quaerebatur, *auxilio erat, ut confidenter praedicaretur*, idque per integras duas horas, praelecta scilicet confessione. Quibus, quicquid erat saluberrimum aut necessarium creditu factuque, palam exponebatur; & quicquid veritati maxime inimicum, refellebatur. Cumque nostratibus vetitum esset, Confessionem suam vel typis exscribendam, vel alio pacto vulgendam curare; tot exterorum Principum Regumque Legati, eam descriptam, & in linguas varias translata, versus omnes mundi plagas dimittebant. Atque hoc pacto verbum Dei, quod Augustae premebatur, ad externos, maxime etiam diffitos, *currebat, & ibi celebrabatur*. Insigni documento, igneae indolis esse veritatem, & quo magis premitur, eo minus opprimi. Effluxerunt enim ex eo tempore duo secula, quibus religio ista, quae Augustae caput efferre coepit, voce, calamo, ferro tantum non asidue appetita, fraudibus sollicitata, argutiis tentata, scriptis laceffita, bellis impugnata, & nullis non malis divexata fuit; invicta tamen & immota perstat; petrae scilicet, Christo, superstructa, *adversus quem ne portae quidem inferorum praevalebunt*.

Pf. XII, 6.

2. Theff.
III, 1.

Matth.
XXVI, 18.

Exultemus itaque in Deo, salutari nostro, excitemus animos ad meditanda magnalia Dei, linguis concelebremus

mus ejus gratiam & veritatem. Conjiciamus oculos in omnem, quo circumdamur, creaturarum exercitum! Nulla illarum est, etsi ratione destituatur, quin ex primo creationis momento in hunc usque diem, in officio, quod delegatum ipsi est initio, constanter permanserit, & gradum suum tueatur. Singulae, pro modulo virium concessarum, in ejus laudes conspirant, qui creavit & conservat ipsas. *Laudant ipsum coeli, angeli, sol, luna, stellae, aquae supracoelestes; ipso enim jubente, creata sunt. Eaque stabilivir, ut aeternum perstent: ac legem praescripsit, quam transgredi nequeunt. Laudant ipsum terrestres dracones, & omnes abyssi, ignis, grando, nix, glacies, spiritus procellarum, quae faciunt verbum ejus. Montes & omnes colles, arbor fructifera & omnes cedri. Bestia & omne pecus, reptile & avis pennata, laudant nomen Domini, quia nomen ipsius solum sublime est. Ejus gloria superat terram & coelum.* Nos autem, nobilissimae creaturarum visibilibus, in quorum commodum reliqua omnia producta sunt, quibusque hoc universum ministrat, quos intellectu & ratione donavit, quibus opera ejus & ineffabilem sapientiam aestimemus; quibus abstrusa mysteria & consilia sua revelavit, ut iis meditandis aeternum salvemur; pro quibus ipse depugnat, ut veritas nobis servetur integra; Nos, inquam, ad ejus laudes decantandas torpescamus? Absit illud per omnem modum! **Quin potius singulorum vox sit: *Paratum est cor meum, o Deus, paratum est cor meum, canzabo & psallam. Expergiscere, o gloria mea, expergiscere, nobilium & citbara: Exurgam diluculo. Celebrabo te in populis, o Domine, canam te in nationibus. Quoniam bonitas tua ingens est, & ad coelos usque pertingit, & veritas tua ad aethera usque. Extolle te, o Deus, super coelos, & super omnem terram gloria tua.***

Pf.
 CXLIX.

Pf. LVII.
 10-14.

Veneramur nos Saxones & eo nomine immensam Dei bonitatem, quod SERENISSIMVM POTENTIS-

)((3

SIMVM-

SIMVMQVE PRINCIPEM AC DOMINVM,
DOMINVM FRIDERICVM AVGVSTVM, RE-
GEM POLONIARVM, ET ELECTOREM SA-
XONIAE, DOMINVM ET NVTRITIVM NO-
STRVM LONGE CLEMENTISSIMVM, DE-
LICIAS ET AMOREM PATRIAE VNIVER-
SAE, *sub cujus Gloriosissima vereque Regia tutela & umbra,*
triduum istud Jubilaeum celebraturi sumus, non pater-
ne tantum tueri, & Regia incolumitate donare voluerit;
sed & *Sacratissimae ejus Majestati* propitium piūque in
nos affectum inspirare & largiri. *Procerum* itaque nostro-
rum, quorum voluntas sanctae nobis legis instar est, *jus-
su Gratiōssimo,* explicabuntur Textus Fer. I. loco Evang.
Rom. I. 16. 17. loco Epistolae Ebr. XIII, 15. 16. Fer. II.
loco Evang. Ebr. X, 23. 24. loco Epist. Pf. XCIII, 5.
Fer. III. loco Evang. Joh. VII, 16. 17. 18. loco Epist.
Rom. X, 9. 10. 11. In his Textibus sacris, clementissime
nobis praescriptis, ita, divina annuente gratia, versabi-
mur, ut in fide nostra inde confirmemur, errantes in vi-
am redigamus, tepidos & languidos excitemus, eos, qui
indigne Evangelio vivunt, ad meliorem frugem revoce-
mus, & afflictas prostratasque conscientias solatio eriga-
mus. Quem fructum quia sola veritas divina praestat,
implorata ardentem Spiritus S. gratia, devotis illam men-
tibus inquiremus. Reliquos autem ejusdem hebdoma-
dis dies habendis Orationibus, Disputationibus, & hu-
jusmodi sacris exercitiis aliis infumemus. Omni cura
id agemus, ne quid contra, quam veritas patitur, vel pie-
tas suadet, admittatur: Nihil ad cujusquam contumeliam
referetur, neque indulgebimus odiosis dissentientium a
nobis sententiarum exagitationibus; Sed post laudes
& celebrationes, Divino Numini debitas, preces funde-
mus devotas, ut cimelium verbi sui & nobis conserver
inta-

intaminatum, & ad feram posteritatem transmittat incorruptum. Supplicabimus, ut, remissis clementer peccatis, quibus ipsum offendimus, porro in gremio Ecclesiae suae nos foveat, & Evangelii deposito pascat. Neque minus deprecabimur pro illis, qui a veritate alieni, illam vel ignorant, vel hostiliter infectantur, ut Deus ipsos a potestate tenebrarum ad lucem gratiae adducat, & nobiscum haereditatem gloriae impertiat.

Praecipua inter vota nostra erit & hoc, ut Deus Numina terrestria, ipsius liberalitate & clementia generi humano concessa, tueatur; & cum omnibus magistratibus, Imperatoribus, Regibus & Principibus; tum *Regiae Majestati Poloniarum, & Electori Saxonico* praefertim, sub cujus umbra bene agimus, vitam, incolumitatem, pacem, felicitatem, & si omnino bello opus est, victoriam concedat; Protegat idem *Serenissimum Celsissimumque Principem Regium & Electoralem, Electoratus Saxonici haeredem*, spem & voluptatem nostram, & universam adeo Ducalem Saxoniam Profapiam; quo singuli sub magistratu nostro *placidam ac quietam vitam degamus in omni pietate & honestate*. Quare & confidimus, quoscumque in eminentia constitutos non tantum pro potestate, divinitus concessa, festivitates nostras & gaudia approbaturus; sed & clementer in sua quemque ditione, promoturos, utpote religionis tutores & nutritores. i. Tim. II.

Neque tamen hanc invitationem nostram eo acceptam volumus, quasi cuiquam metas & modum ponere optemus; quomodo & quando, aut quamdiu Deo pro beneficio, per A. Confessionem collato, gratias agere debeat. Non illud nobis sumimus, ut prae aliis eminere, & imperare postulemus; Sed sufficit nobis, indicasse nostram hilaritatem, & alios, ut eodem spiritu & veritate Deum celebrent, incitasse: Gratulabimur nobis, si & ipsi
nos

AK Ye 3035

nos mutuis & reciprocis cohortationibus inflammare dignabuntur, quo magis utrorumque & singulorum exardescat studium & devotio. Secundum illud: *Adhortantes vos invicem, idque eo magis, quod videtis appropinquitatem diem.*

Qui autem ad veritatibus preffi, prae gemitu & lacrymis cum Davide queruntur: *Obmutuimus & humiliati sumus, silemus de bonis; & dolor noster recrudescit.*

Ne sibi persuadeant, nos aut ipsorum infelicitati insultare, aut eius dememinisse! Quin potius confidant, nos & ipsorum causam coram misericordissimo Deo acturos, & precaturos, ut, pro immensa bonitate sua, *ne patiatur ipsos tentari amplius, quam possunt; sed ut tentationis eum largiatur eventum, ut queant sustinere.*

Tu vero, Deus Trinitate, sine cujus lumine, nihil est in homine, adesto nobis Spiritu tuo Sancto, ut Te solum agnoscamus, veneremur & colamus; Sicut Tua benignitate nos excitasti, ut tuo honori serviamus, ita etiam sapientiam & vires imperti, quo in veritate & sanctitate id praestemus. Serva nobis doctrinam Evangelicam, paternae tuae voluntatis pignus, integram, & accende pectora magis magisque, quo sine labe in conspectu tuo ambulemus & te glorificemus, usque dum tandem aeternum in coelesti gloria jubilemus.

Pl. XXXIX.
3.
1. Cor. X, 13.

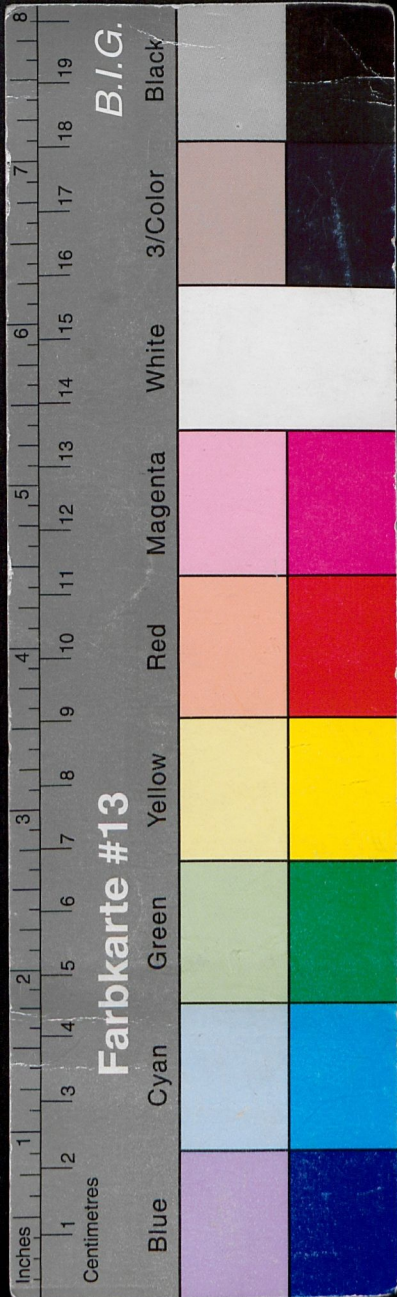
Per scriptum Wistebergae Fer. I. Pentec. MDCCXXX.

Non possumus quicquam adversus veritatem; sed pro veritate.

MII

XX. 212.

Ye
3035

X 231210

f. n. f.
**ACCLAMATIO
JUBILAEA,**
QVA AD
**FESTIVITATEM
SECVLAREM**
PROPTER
AVGVSTANAM CONFESSIONEM
ANNO MDXXX. d. 25. JUN.
EXHIBITAM,
PIA GRATVLATIONE d. 25. IVN.
M DCC XXX
DENVO CELEBRANDAM
OMNES ORBIS CHRISTIANI
THEOLOGOS ET FIDELES
INVITANT
**ELECTORATVS SAXONICI
THEOLOGI.**

VITEBERGAE
TYPIS EPHRAIMI GOEDDEB EICHSELDIL

